

Pozvanie na poľovačku.

Zo sna ma vytrhol zvuk budíka v mobile „kikiríkajúci kohút“. Je skoré ráno a ja rezko vstávam z postele, no potichu aby som nezobudil svoju drahú polovičku a synátora Paľka ktorý prikvitne vždy v noci nevedno kedy ohriať sa. Zatiaľ mu to tolerujeme veď má len 4 rôčky. V kúpeľke sa už naozaj preberiem pri umývadle so studenou vodou, ešte trochu kultúrnim vrabčie hniezdo na hlave a šupky do kuchyne. Vylovím pár klobás, odkrojím chlebík a už to spolu zabalené vkladám do ruksaku. Ešte nejakú napolitánku a ovocie, voda už vrije a tak zarobím čaj. Napochytre sadám k stolu a raňajky absolvujem automaticky, nemusím vymýšľať. Bezprostredne po sviatkoch je ponuka v chladničke pestrá. Z rádia ma najviac zaujme aktuálne počasie, bezmyšlienkovite nahádzem na seba veci a už nalievam do termosky teplý čajík. Pomaly ponosím náhradné oblečenie, flintu, čižmy, náboje. Nezabudnúť na doklady a už som vonku pri psíkovi, ktorý akosi už cíti, že ideme na poľovačku. Píšťalka, vodiaci remeň, reflexný pásik na krk a už aj Ago leží v kufri auta. Pozerám na hodinky, vcelku stíham prísť načas. Po ceste beriem ešte jedného účastníka dnešnej udalosti, síce nie je ešte celkom pripravený, no po chvíľke je už všetko pekne v aute a môžeme ísť. Cesta ubieha mĺkvo, môj spoločník sa v tichosti modlí, je to pán farár! Pomaly sa vzdalujeme od mesta a mňa čoraz viac znepokojuje hmla! O malú chvíľku sme na mieste stretnutia, no čo sa stalo, pýtam sa v duchu!? Nikoho nikde, no už aj mi zvoní mobil a vyrážame späť na správne miesto zrazu. Skupinka pánov v zelenom prezrádza, že sme tu správne. Konečne sa zvitáme, pozdravíme prítomných podaním si rúk a predstavíme sa navzájom, stihli sme to tak tak. Na miesto zahájenia prichádzajú páni policajti urobiť rutinnú kontrolu. Piatí-šiesti z nás vykonajú dychovú skúšku a samozrejme kontrolu zbraní a dokladov. Medzi vybranými sa ocitám aj ja. Po chvíľke je už kontrola ukončená so zdarným koncom. Všetko je v poriadku! Poľovačka sa môže konečne začať. Pán predseda poľovného spolku a poľ. hospodár nám v krátkosti predstavia na čo poľujeme a v ktorej lokalite. Rozdeľujeme sa na dve skupinky, môj psík už netrpezlivo píska ako čajník, chytá ho pravá poľovná horúčka. Dnes sa poľuje bažant a diviak a samozrejme škodná srstnatá, pernatá. Pohon sa začal popri malom potôčiku z oboch strán, ešte stále je hmla no už sa začína trhať. Asi po trištvrte hodinke prvý bažant, pokračujeme ďalej a mne sa pošťastí uloviť lišiacika, ktorého mi vyduril z podrastu potoka Ago na zorané pole.

Kúsok ďalej ďalší kohútik, no ten len čo pristál na zdravých nohách zdrhol na kopec po vzrastlej repke. Dohľadali sme ho úspešne. Nálada je dobrá veď už máme 2 kohútov. A aj škodná už utrpela straty. Vedľa mňa kráča hospodár Juraj a tak sa ho vypytyjem aké bývajú výrady na spol. poľovačkách na malú úžitkovú zver. Pousmeje sa a odpoveď je jasná, ak bude kohútov 5 a jeden diviáčik bude spokojný! Prvý pohon vcelku úspešný. Počkáme na predstavenie strelcov a pokračujeme druhým kolom. Ulovíme tretieho kohúta. Občerstvíme sa, každý siaha po tom čo si priniesol vo svojich ruksakoch, vtipkujeme ponúkame jeden druhého teplým čajom ale aj klobáskou či zákuskom. Páter Peter ich priniesol neúrekom a tak kolujú od jedného k druhému. Preberáme predošlé kolá a spomíname, že už len ten diviáčik nám na výrade zatiaľ chýba. Počasie sa umúdrilo a už aj slniečko vykuklo, začíname tretí pohon je to stále línia potoka, no je porastená hustým porastom trstiny a krovia. Na začiatku podsypec bohato zakímený, sľubuje úlovok. Najmladší a my so psíkmi ideme tlačiť húštinu. Posledný pohon začal a štvrtý a piaty kohút nenechali na seba dlho čakať. Dohľadáme ich a pokračujeme. Všade plno diviáčích stôp prezrádza ich prítomnosť, húština strieda húštinu, lomoz, dupot, fučanie... diviaci!!! V pohone diviaci, psisko s naježenou srsťou sa vracia ku mne a akosi sa mu nechce vpred. Bim, bim, pukajú prvé výstrely. Adrenalin stúpa a poľovná triaška chytá aj chlapov v pohone, trstina praská, blato čľapoce, vpredu sa mihajú nejasné tieň.

Už jasne rozoznávame grúlenie. Padne hodne výstrelov, už ich ani nepočítam. Konečne priesek, už vieme, že dva lanštiaky nedobehnú rúdel! Gratulujeme strelcom, vytiahneme ich z krovia na pole a pokračujeme, veď sme len v polovici pohonu! Horúčka pokračuje, psíci behajú a sú čoraz nepokojnejší, lomoz, prašťanie krovia a zasa tiene, mihajú sa ako duchovia raz sprava, tu zasa zľava. Medzi mnou a pol. hospodárom Jurajom prebehne veľký kus! Dozadu diviak – hlásime!!! Po chvíľke počuť za nami strelbu, dúfame, že im neunikol. Rana strieda ranu. Ešte kúsok a už sme na rozmedzí revíru. Predstavení strelci nás vzrušene vítajú a začíname dohľadávať postrelené kusy. Konečný výsledok pohonu 4 lanštiaci, 2 kohúty. Úlovky nakladáme na džíp a vraciame sa späť k autám, pretláčame poslednú zelinku pri rozpadnutých budovách bývalého družstva, mlčky a s nostalgiou prechádzame areálom. Voľakedajšia pýcha mesta a okolia. Veď prednedávnom bolo súčasťou histórie terajšieho pol. spolku, v súčasnosti ruina či memento demokracie! Pomaly sa presúvame k autám, dnešná poľovačka je úspešná a pomaličky sa stáva históriou. Pán horár chytá stopu a tak aj my, vodiči psov, naskáčeme na korbu aj so psíkmi a pomaly sa presúvame k autám. Posledný presun k poslednému kolu na ktoré sme srdečne pozvaní všetci prítomní. Koná sa v časti Horný Ohaj, v skromnej unimochatke. Nasleduje ukončenie poľovačky, pri krásnom neobvykle bohatom výrade, poďakovanie za disciplínu všetkým zúčastneným a rozdelenie, ošetrovanie zveri.

No nie je to ešte koniec dnešnej oslavy prírody! Zišli sme sa tu dnes hlavne kvôli symbolickému pokrsteniu knižky /brožúrky - ktorej autorom je dlhoročný pol. hospodár pán Zoltán Bujalko. Po výdatnom obede, ktorý pozostával z pečeného diviaka (bol fantasticky prepečený a chutný) kapusty a čerstvého chlebíka, ktorý požehnal páter Peter krátkou modlitbou. Nemohol samozrejme chýbať neodmysliteľný prípitok „ LOVU ZDAR !!!“. Hlavnými aktérmi krstu bol primátor mesta Vráble Ing. Tibor Tóth a dlhoročný priateľ, kolega poľovník Ing. Janko Vrba. Napokon dostal slovo páter Peter, ktorý akoby symbolicky uzavrel oficiálnu časť krstu. Nasledovalo krátke predstavenie diela autorom, ktorý opísal prečo a ako sa zrodilo. Nesie výstižný názov : „**Spomienky na uplynulých 40 rokov.** „

Pokrstili ho symbolicky perím z bažanta. Autor vlastnoručne každému z prítomných venoval svoje dielo aj s autogramom. Samotná knižka je akýmsi prierezom histórie PZ Vráble, jeho vznikom, združenie revírov a predstavenia samotných členov. Pokračuje chronologickým vývojom spätnému rozdeleniu a pretransformovaniu na PS Žitava. Veľmi krásne popisuje ochranu, chov a lov jednotlivéj zveri v danom revíri, samozrejme stavy a náhľad ako nezištne obetovali svoj voľný čas na zvýšenie ich stavu. Čiernobiele fotografie dopĺňajú predstavu o zvykoch, kultúre, celkového obrazu vtedajšej doby. Popisuje tvrdú prácu ľudových poľovníkov, obetavosť a samozrejmu nezištnosť pre vec! Jej súčasťou sú príbehy –spomienky na jednotlivú zver v chotári. Jednou z nich je aj spomienka autora ktorá mi utkvela v pamäti, ako koncom augusta 1975 pri rannej posledke ulovil svojho prvého diviaka, citujem:

“Stretol som ho v odvodňovacom kanáli za Ohajským družstvom, na dne kanála bola bačorina, kde sa diviak kalištil. Počul som šplechot, spozornel som, pripravil som si pušku k strelbe a približoval som sa k člapotu. V tom ma diviak zbadal, vyskočil z kanála no stačil som naňho vystreliť asi v 20 - 40 metrovej vzdialenosti. Vedľa kanála bolo vysiate konope a do neho diviak vbehol. Prezeral som nástrel, našiel som farbu na stopkách konope, na kúsok som pokračoval, bolo vidieť farbu otretú na stonkách konope. Vrátil som sa domov a zorganizoval som dohľadávku. Zbral som svojho psa, maďarského krátkosrstého stavača, otca, ktorý bol členom PZ a 11 ročného syna. Sadli sme do auta a išli sme dohľadávať. Konope bolo vysoké asi 2 m

celý lán mal 40 ha. Otca som poslal na koniec lánu, ak by tam diviak vybehol, aby mohol strieľať, syna som nechal v aute s tým, že ak vybehne diviak, aby zatrúbil nech ho už nehľadám v konope a sám som vošiel do lánu. Ukázal som psovi farbu a poslal som ho hľadať. Môj pes nikdy nevidel diviaka, preto nevedel čo má hľadať, vyháňal z porastu bažantov, ktorých tam bolo viac. Ja som štvornožky sledoval pofarbenú stopu diviaka, pri každom prechádzaní diviaka zradu do radu bola otretá farba, tak som ho mohol spoľahlivo sledovať. Môj pes bol vynikajúci stavač a dobrý aportér, ale ako som už spomínal, diviaka ešte nevidel. Približne po 100 metroch sledovania stôp pes zaštekával, zaskučal a pribehol ku mne. Srsť mal naježenú a vyzeral veľmi vyplašený, vedel som, že natrafil na diviaka, ktorý žije. Upokojil som ho, pohladkal a poslal som ho znovu hľadať. Pes odišiel, ja som s napätím sledoval čo sa bude diať. Pes znova zaštekával a utekal ku mne ja som už mal pušku zalícenú a čakal som, že sa diviak objaví v riadku a tak aj bolo, objavil sa asi na 20 metrov predou mnou v rade. Vystrelil som naňho jednotnou strelou z guľobrokovej kozlice. Diviak padol, ostal v ohni, pes k nemu skočil, šklbal s ním, chcel aportovať čo však nešlo. Diviak mohol mať 120 -130 kg, kly mal 16 cm dlhé. Diviaka sme potom vytiahli, zobrali domov a rozdelil som ho medzi členov PZ. Bol to prvý oficiálne ulovený diviak v našom poľovnom revíri. Po rokoch som veľa krát uvažoval nad týmto mojim činom až vtedy som si uvedomil v akom nebezpečenstve som vlastne bol aj s mojim psom. Konope husté vysoké 2 m, rady síce boli od seba na 70 cm, ale podrast zaburinený, čiže viditeľnosť veľmi zlá. Keby som ho netrafil dobre, nebola by možnosť ubrániť sa pred ním!!! Bol som mladý, tak som si naňho trúfol."

Tolko z úryvku jeho pamätí, ktoré možno budú mať obširnejšie pokračovanie. Dlho sme spomínali v príjemnej atmosfére dnešnej spoločnej udalosti, nemohli chýbať ani známe poľovnícke piesne. Áno, je jasné, že na úkor malej úžitkovej zveri sa čoraz viac udomácňuje v revíroch diviak. O tom svedčí aj výsledok tejto poľovačky. Všetko sa raz končí a tak aj my sme sa museli rozísť každý do svojich rodín. Na dnešný deň budem dlho spomínať, cesta pomaly plynie, ale dynamicky sa odvíja rozhovor v aute. Páter Peter je dnes môj šofér a aj on má z dnešnej poľovačky veľký zážitok.

PS: Takémuto človeku s veľkým srdcom, ktoré bije pre prírodu a zvieratá, a ktorému tepnami tečie zelená krv, treba vzdať veľký hold !!! Je jedným z mnohých, ktorým učarovalo poľovníctvo a predsa jedinečným svojou neúnavnou obetou pre vec. Je soľou zeme!!!

Mgr. Pavol Kostolník